

Борис Пастернак

Разсъмване

Ти всичко значеше за мен.
Но ни слетя война, разруха
и повече от тоя ден
не те видяха, нито чуха.

А след години твоят глас
изпълни с трепет пак сърцето.
Излязох сякаш от несвят,
щом пак завета ти прочетох.

За глъч, за хора закопнях,
за утрините оживени.
Света разбил на пух и прах,
ще сложа всички на колене.

Летя по стълбите навън
и сякаш тъй за първи път е
паважа, спящ мъртвешки сън,
и в сняг потънал, кръстопътя.

Пак палят лампи, тих уют,
чай пият, хукват към трамвая.
След миг градът е като луд,
направо е неузнаваем.

Вратите зейнали закри
с мъхната мрежа снеговейт
и хапнали надве-натри,
пак тичат – да не закъснеят.

Аз чувствам като всички пак,
навлякъл кожата им сякаш;
аз сам топя се като сняг
и сам се мръщя като мрака.

Народ безимен е край мен,
деца, дървета, домоседи.
От всички аз съм победен
и в туй е моята победа.

КРАЙ

© 1947 Борис Пастернак
© 1990 Кирил Кадийски, превод от руски

Борис Пастернак
Рассвет, 1947

Сканиране: sir_Ivanhoe, юни 2008
Разпознаване и последна редакция: NomaD, юни 2008 г.

Публикация

Борис Пастернак. Доктор Живаго. Интерпринт, 1990

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8294>]